

ยุทธการปราบ (นาง) มาร

แสบอรุณ พูนพิพัฒนศรี
นักพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

ศรีธน เป็นคนสุภาพ ไม่ชอบมีเรื่องราวกับใคร
ยอมได้เป็นยอม มีจิตอาสา เอื้อเฟื้อ ชอบ
ช่วยเหลือ จนเป็นที่รู้จักดีในหมู่เพื่อนฝูง น้องพี่ที่ทำงาน แต่บางคน
กลับมองศรีธนว่า ง่ายหรือเปล่า มากไปหรือไม่... ที่ให้ความช่วยเหลือ
แม้กับคนไม่รู้จักร หรือกับบางคนที่ไม่ได้ร้องขอ

ย้อนไปสมัยเรียน ศรีธนอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่กำลังจะกลับบ้าน
ขณะเดินไปคุยกันไปตามทาง เขาเหลือบไปเห็นเด็กหญิงในชุดมัธยม
พลายยืนคุยกับผู้ชายสูงวัยได้ร่วมไม้ใหญ่

คงเป็นน้องเพรชี่คนนะ โดดคณะหนึ่งแถวนี้แน่เลย ศรีธน
ส่งสายตาดูอย่างเป็นมิตรไปทันที... ไรทันเท่าความคิด

พี่คะ...หนูจะซื้อชุดนิสิต และเข็มสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย
สหกรณ์ไปทางไหนคะ

ศรีธน และเพื่อน ๆ ช่วยกันอธิบายทาง...ขอบคุณมากครับ
พ่อของเด็กหญิงเอ๋ยขึ้น

เออ!!! เราลืมสมุดเลขเซอร์ไว้ที่โต๊ะ พวกนายไปก่อนเลย ไม่
ต้องรอ

เมื่อกี้ที่เราลูกมา...ไม่มีอะไรเหลืออยู่บนโต๊ะนะจ๊ะ แจ็คบอก
อย่างมั่นใจ เราลูกเป็นคนสุดท้าย

หรือมันอาจจะตกอยู่ใต้โต๊ะ?? ศรีธนพยายามนึก เดินกัน
ไปก่อนเลย ไม่ต้องห่วง เดี่ยวคงไปทันกันที่ป้ายรถเมล์

ศรีธนรีบเดินกลับมาที่จุดเดิมที่เจอ น้องผู้หญิงคนนั้น สอด
ส่องสายตา...มองเห็นอยู่ไม่ไกลนัก สองพ่อลูกเพิ่งเดินถึงตึกวิทยายุ
ศรีธนเร่งฝีเท้ากึ่งเดินกึ่งวิ่ง

สวัสดิ์ครับคุณพ่อ ผมจะพาไปสหกรณ์ นึกขึ้นได้ว่า จะไปซื้อ
เข็มขัด...ศรีธนหันไปพูดกับน้องใหม่ ดีใจจังที่พี่จะนำทาง...ฝนกะ

ป้ากำลังจะหลง นำหลงอยู่หระกครับ...เพราะสหกรณ์เพิ่งย้ายไปอยู่
ฝั่งโน้นเป็นการชั่วคราว ต้องลุดตอโง่งไป ที่เดิมปิดซ่อม

ศักดิ์ชัยเพื่อนรุ่นน้องที่เคยทำงานด้วยกัน บอกว่า พี่ศรีธนน่าจะ
จะเป็นคน**ลักษณะ 2**

แล้วมันเป็นยังไงล่ะ พี่ไม่ค่อยถนัดศาสตร์นพลักษณ์สักเท่า
ไหร่

ลักษณะ 2 “ผู้ให้” เป็นผู้หน้าที่เน้นสัมพันธ์มากกว่างาน
ยิ้มแย้ม สามารถตอบสนองความต้องการของใครๆ ได้อย่าง
ยอดเยี่ยม แต่อาจจะมีอาการน้อยใจอยู่เรื่อยๆ ถ้าทำอะไรให้ใครแล้ว
เขาไม่เห็นคุณค่า

ในทางกลับกัน...ไม่ค่อยกล้าร้องขอให้ใครช่วยหรือทำอะไร
ให้ ออกแนวขี้เกรงใจ แต่ควรระวังจุดอ่อนของตัวเองให้ดี การทนหรือ
ยอมมากๆ ไม่ได้ปลดปล่อย เมื่อสะสมไว้มากเกิน อาจจะระเบิดขึ้นมา
ได้

พี่กลัวคนไม่รักหรือเปล่านะ!!!
เป็นคำถามที่ค้างคา ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน แต่ก็บอกกับ
ตัวเองว่าไม่ใช่ ไม่ได้คาดหวังให้ใครมารักมาชอบ บางคนช่วยไป
ก็อาจเจอกันหนเดียวในชีวิต

เป็นเพราะมี Passion ชอบช่วยเหลือล้วนๆ
มีโทรศัพท์เข้ามา เสียงทางโน้นบ่งบอกถึงความไม่เข้าใจบน
ความกังวลกับงานที่จะมีขึ้นในต้นเดือนหน้า ศรีธนพยายามอธิบาย
ต่อข้อข้องใจดังกล่าว แต่สายพลันหลุด

ศรันธรรอสักพัก จึงกดกลับไป...ปรากฏว่าสายไม่ว่างซะแล้ว มีไลน์บอกให้เขียนข้อความทิ้งไว้ก่อน ตอนนี้นำกำลังติดสายกับลูกค้าคนสำคัญ

ศรันธรรไม่อยากจะเขียน เพราะการพูดกัน Two Ways ในขณะที่นั้น น่าจะสร้างความเข้าใจได้ง่ายกว่า แต่ท้ายสุดก็ตัดสินใจเขียนข้อความลงไป

เป็นจริงอย่างว่า!!! เหมือนยิ่งเพิ่มความไม่เข้าใจ

10 นาทีให้หลัง พรณรายโทรกลับมา

อย่างที่เธอเข้าใจ มันไม่ถูกนะ มันเชื่อมโยงกันตรงไหน เรื่องนี้เรารู้ดี เราเคยเข้าอบรมคอร์สเข้ม และศึกษาเรื่องนี้มาแล้ว ต่างคนต่างพยายามพูดเพื่อให้อีกฝ่ายเข้าใจ แต่กลายเป็นไม่มีใครฟังใครโดยไม่ตั้งใจ

ที่ธรรู้มา...มันไม่ใช่อย่างนั้นจริงๆ มันไม่ถูกต้องนะ เธอเธอรู้อมาจากใครหรือ

มันไม่ถูก!!! มันไม่ใช่!!! คำเหล่านี้...มันเข้ามากะทบกระแทกใจเหลือเกิน

ศรันธรร...เหมือนถูกคุกคาม และบีบบังคับอย่างแรง สัมผัสได้ถึงอุณหภูมิรอบกายที่สูงขึ้น

ศรันธรรต้อง Keep Calm!!! เขาบอกย้ำกับตัวเอง

เสียงต้นสายบอกมาว่า จะลองหารีอกกับหัวหน้าเจษฎาเพื่อหาทางออกเรื่องนี้ ศรันธรรอยากจะอธิบายเพิ่มเติมในบัดดล แต่ถูกคิดได้ว่า ควรเงียบ...ลองให้พรณรายหาทางออกตามวิธีของเค้าไปก่อน

ทำไมเรื่องกลายเป็นแบบนี้ไปได้ ตอนวิเคราะห์งาน ก็ทำอย่างระมัดระวังที่สุด มีโน้ตบันทึกการปฏิบัติงานไว้ด้วย...กันลืม ศรันธรรถอนหายใจอย่างไม่รู้ตัว เฮ้อออ!!! เราน่าจะเตือนปีอีกครั้ง ประเด็นนี้สำคัญ ศรันธรร...นายพลาดไปได้อย่างไร

ศรันธรรส่งสติ๊กเกอร์พร้อมข้อความด้วยความรู้สึกที่มาจากใจจริงๆ "Sorry na Bee"

ไม่นานมีข้อความกลับมา "ไม่เป็นไรจ้า พี่เองก็ไม่ทันได้ดู"

ศรันธรรรู้สึกดีที่ไม่ปล่อยให้ادثาออกมายึดพื้นที่ และล่าแฉงฤทธิ์เดชที่ไม่เหมาะสม

เขาทวนนึกถึงเรื่องราวที่เกือบจะเป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ในชีวิต ซึ่งเขาไม่เคยลืม มันเป็นบทเรียนสำคัญที่ทำให้เขาสามารถก้าวผ่านด้านมืดออกมาได้ และมีภูมิคุ้มกัน...ไม่อ่อนแอเป็นทาสของอารมณ์ง่าย ๆ

คนอย่างพี่จะทำงานโครงการใหญ่อย่างนี้ได้หรือ??? ทัศนคติของตัวเองบ้าง

ถ้าไม่มีผมเป็น Project Manager โครงการใหญ่อย่างนี้ไม่มีทางสำเร็จแน่นอน คักดา นกดล และอมร เป็นลูกทีมที่ช่วยงานก็จริง แต่ถ้าไม่ได้ผมคอยกำกับ คอยจ้ำงานคงจะไม่เป็นขั้นดี

ปีนี้ผมควรได้โบนัสมากกว่าใครๆ ในทีม และมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญด้วย

ศรันธรรหน้าชา และไม่เชื่อว่าจะได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ออกมาจากปากลูกน้องที่เขาเคยสอนงาน และให้การสนับสนุนมาหลายปี มันเป็นแค่เด็กเมื่อวานซืน

ศรันธรร...นายให้มันมาเย็นพันพิฆะได้ไง นายอย่ายอม!!!

หรือนายชี้ขลาด ไม่กล้าจัดการ

แต่ไม่เป็นไร...เชื่อฉัน!!! ฉันอยู่ข้างนายเสมอ ปล่อยให้เป็นที่ของฉัน

เดี๋ยวฉันจัดการให้ ทุกอย่างจะเรียบร้อย ลูกน้องตัวแสบ มองไม่เห็นหัวเพื่อนร่วมงาน ไม่มีสัมมาคารวะ จิตพิสัยใช้ไม่ได้แบบนี้...ต้องเจอดี ศรันธรรกำหนดแนบ

สรุปเรื่องนี้จบแบบ Happy Ending ศรันธรรไม่ยอมให้ความไม่ถูกต้องเกิดขึ้นในหน่วยงานที่รับผิดชอบ ลูกน้องคนเก่งลาออกไปอยู่บริษัทคู่แข่ง เขาเก่งเกินไปไม่เหมาะที่จะอยู่ที่นี่

ถ้าวันนั้น...ศรันธรรขาดสติอะไรจะเกิดขึ้น เขาจะกระโจนใส่สถานการณณ์ หรือตอบสนองต่อผู้คนด้วยความรวดเร็ว ไม่ยั้งคิด คุณอัตราที่จะคอยเชียร์ให้เราลงสนามรบอยู่ตลอดเวลาเพื่อสร้างควมยิ่งใหญ่ให้กับตัวเอง ใครจะมาบอกว่า เรา (อัตรา) ผิด ใครจะมาห้าม (อัตรา) ไม่ได้ เราจะรู้สึกถูกคุกคามทันที ต้องออกมาปกป้องศักดิ์ศรีด้วยวิธีต่างๆ นานา

หากไม่มีสติ เราอาจบาดเจ็บ และอยู่ในอาณาจักรแห่งความมืดไปตลอดกาล

การบริหารตนเอง (Managing Self) จึงสำคัญมาก ต้องรู้จักจุดแข็ง จุดอ่อนของตนเอง ที่สำคัญรู้จัก และเท่าทันอัตรา เราต้องเปิดใจกว้าง พร้อมทั้งจะเรียนรู้ ฟังเสียงรอบข้างอย่างมีสติ

ไม่ต้องไปสู้รบหรือปราบคนอื่นให้เหนื่อย การชนะใจตนเองเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจที่สุด

